

Sygn. akt: I C 275/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Kukla
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Guzik

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2020 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa T. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 7.451 zł

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki T. K. kwotę 4451 zł (cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt jeden złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 września 2017 do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki T. K. kwotę 766,92 zł (siedemset sześćdziesiąt sześć złotych 92/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazuje kasie Sądu Rejonowego w Krośnie:

1) zwrócić powódce T. K. kwotę 78,46 zł (siedemdziesiąt osiem złotych 46/100) tytułem nadpłaconej zaliczki na bieżący,

2) ściągnąć od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krośnie kwotę 24,50 zł (dwadzieścia cztery złote 50/100) tytułem wydatków związanych z wywiadami w placówkach medycznych.

Sygn. akt I C 275/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 grudnia 2020r.

Powódka T. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. kwoty 7.541 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.09.2017 do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka podniosła, że w dniu 22.11.2016 w K. doszło do wypadku komunikacyjnego, wskutek którego powódka

doznała obrażeń ciała w postaci skrzywienia odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia głowy oraz urazu klatki piersiowej. Powódka w wyniku w/w zdarzenia doznała krzywdy polegającej za cierpieniu zarówno psychicznym, jak i fizycznym. Dnia 24.08.2017 powódka wystąpiła do strony pozwanej ze zgłoszeniem szkody oraz wnioskiem o przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 50.000 zł. Pozwany decyzją z dnia 15.09.2017 uznał roszczenie powódki w wysokości 549 zł, jednakże powódka szacuje zadośćuczynienie za doznaną krzywdę na kwotę 8.000 zł.

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 31-34) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów postępowania. Zdaniem pozwanego obrażenia, których doznała powódka w zdarzeniu z dnia 22.11.2016 są niewielkie, nie pozostawiły trwałych następstw dla jej zdrowia, a ich rozmiar nie uzasadnia przyznania zadośćuczynienia w kwocie przekraczającej kwotę wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego. Zakwestionował, aby dochodzona przez powódkę kwota zadośćuczynienia pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z 22.11.2016 r. Odnosnie odsetek pozwany wskazał, że powódka może się ich domagać dopiero od daty wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny i zważył, co następuje:

W dniu 22.11.2016 w K. o godz. 16.00 przy ul. (...) powódka T. K. uczestniczyła w kolizji drogowej, której sprawcą był jej syn P. K.. P. K. kierując samochodem marki V. nie zastosował się do znaku drogowego B-21 - zakaz skrętu w lewo, w wyniku czego wjechał na jezdnię przeznaczoną do przeciwnego kierunku ruchu doprowadzając do zderzenia z pojazdem marki F.. Pasażerem pojazdu marki V. była powódka. Samochód uderzył w pojazd kierowany przez syna powódki od strony pasażera, konkretnie w prawe drzwi przednie tak, że klamka samochodu wbiła się w bok ciała T. K.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń od odpowiedzialności OC.

Następnego dnia rano powódka udała się na Szpitalny Oddział Ratunkowy Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. z powodu bólu głowy oraz żebier, który pojawił się po zdarzeniu. Powódce wykonano szereg badań – RTG głowy, szyi i klatki piersiowej; rozpoznano u niej stłuczenie głowy, szyjnej części kręgosłupa oraz klatki piersiowej, nie stwierdzając zmian pourazowych. Powódka otrzymała zalecenie zażywania leków przeciwbólowych, noszenia kołnierza ortopedycznego oraz skierowanie do poradni ortopedycznej. T. K. kontynuowała leczenie w poradni ortopedycznej (od 23.11.2016 r. – wydano skierowanie na fizykoterapię), neurologicznej (5.12.2016 r.) oraz chirurgicznej (leczenie od 30.11.2016 r. do 15.12.2016 r.). Przez okres jednego miesiąca powódka nosiła kołnierz ortopedyczny. Z uwagi na to, że w chwili kolizji powódka pozostawała w stosunku pracy, przez okres 2 tygodni korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Powódka największe dolegliwości bólowe odczuwała ze strony żebier, zażywała 3 razy dziennie środki przeciwbólowe. Po kolizji przeszła również rehabilitację leczniczą, leczenie i rehabilitacja związane z urazem zostały zakończone w dniu 28.02.2017 r.

Do chwili wypadku T. K. nie cierpiała na żadne dolegliwości części szyjnej kręgosłupa. W chwili obecnej powódka skarży się na dolegliwości bólowe przy dłuższej pracy przy komputerze, schylaniu się, podnoszeniu cięższych przedmiotów.

Jak wynika z tabeli „Oceny procentowego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu” będącej załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. obrażenia jakich doznała powódka spowodowały u niej 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu – 94a tabeli (urazowe zespoły korzonkowe szyjnej części kręgosłupa). Jak wynika z dostępnej dokumentacji medycznej oraz wywiadu zebranego od powódki po dniu 22.11.2016 nie ujawniły się schorzenia i dolegliwości, które były wynikiem istniejących przed tą datą procesów chorobowych.

Pismem z dnia 24.08.2017 r. doręczonym pozwanemu w dniu 28.08.2017 r. (k. 23) powódka wystąpiła do strony pozwanej o przyznanie jej kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 15.09.2017 powódka została poinformowana, że na podstawie postępowania likwidacyjnego jej roszczenie zostało uznane co do kwoty 549 zł.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie:

- akt szkody nr 23679370 (...) S.A. w W.
- dokumentacji medycznej w postaci:
 - karty informacyjnej pacjenta (...)u z dnia 23.11.2016 r. – k. 8,
 - skierowania na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 29.11.2016 roku – k. 10,
 - skierowania do (...) z dnia 23.11.2016 roku – k. 9v,
 - skierowania do Poradni Neurologicznej z dnia 29.11.2016 roku – k. 10v,
 - historii choroby (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. - k. 11-13,
 - historii choroby Poradni Neurologicznej Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. – k. 13v,
 - historii choroby Poradni Chirurgicznej Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. – k. 14-17,
- zgłoszenia szkody z dnia 24.08.2017 roku wraz z dowodem nadania tej przesyłki i dowodem śledzenia przesyłek T. – k. 18-23,
- pisma ubezpieczyciela skierowanego do T. K. z dnia 15.09.2017 roku – k. 24-25,
- wywiadu w Wojewódzkim Szpitalu (...) w K. – k. 95-114,
- opinii biegłego lekarza chirurga J. W. – k. 120-121,
- zeznań powódki T. K. – k. 143.

Wyżej opisanym dowodom sąd dał wiarę w całości, jako spójnym logicznym i wzajemnie niesprzecznym. W szczególności z opinii biegłego lekarza chirurga J. W., a więc osoby posiadającej wiadomości specjalne z zakresu medycyny, bezspornie wynika jakich obrażeń na zdrowiu w wyniku przedmiotowego zdarzenia z dnia 22.11.2016 doznała powódka. Ponadto z zeznań samej powódki jasno i bezspornie wynika jaki był jej stan samopoczucia po wypadku, jak przebiegał proces leczenia i rehabilitacji; sąd w tym zakresie dał wiarę zeznaniom powódki w całości.

Powódka T. K. wystąpiła przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała w następstwie wypadku, który miał miejsce w dniu 22 listopada 2016 roku w K..

Legitymacja bierna pozwanego w sprawie nie budzi wątpliwości, albowiem sprawca wypadku był ubezpieczony od następstw odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Powódka zgłosiła swoje roszczenia stronie pozwanej, ubezpieczyciel po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał zasadność roszczenia zgłoszonego przez T. K. i wypłacił jej z tego tytułu kwotę 549 zł. W niniejszym postępowaniu powódka domaga się tytułem zadośćuczynienia dalszej kwoty 7.541 zł.

Tytułem wstępu należy zaznaczyć, że materialnoprawna podstawa odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń wynika z art. 822 kc. oraz art. 9 i 19 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. 2018 rok poz.473, 2448, 2019 rok. poz. 125 – tekst jednolity z późn. zm.). Zgodnie z ich treścią przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w czasie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Natomiast uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl przepisów kodeksu cywilnego zadośćuczynienie pieniężne sąd może przyznać poszkodowanemu, między innymi w razie doznania przez niego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (art. 445 §1 w zw. z art. 444 §1 kc.). Zadośćuczynienie obejmuje doznana krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne i psychiczne, ma charakter całościowy i stanowi złagodzenie cierpienia poszkodowanego, będąc pieniężną rekompensatą za doznana przez niego krzywdę, mając przy tym charakter jednorazowy. Co do wysokości zadośćuczynienia orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym przedmiocie jest bogate, a linię jego należy uznać za ugruntowaną. Jako wskaźniki jego wysokości przyjmuje się w doktrynie stopień cierpienia fizycznych, bolesność zabiegów, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, wreszcie utratę możliwości uprawiania sportów, wykonywania niektórych zawodów, doksztalcenia, chodzenia na wycieczki i korzystania z innych rozrywek kulturalnych. Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpienia psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

Przyznanie zadośćuczynienia i jego wysokość należą do wyłącznego uznania sądu. Pojęcie „odpowiedniej” sumy użyte w art. 445 §1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (tak: SN w wyroku z 26.02. (...). 4 CR 902/61 OSN (...) nr 5 poz.107; SN w wyroku z 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSP i KA 1966 poz. 92; wyrok SN z 22.03.1978 r.; IV CR 79/78 – niepublikowane; wyrok SN z 22.04.1985 r., sygn. II CR 94/84 – niepublikowane; wyrok SN z 30.01.2004 r., I CK 131/03 – niepublikowane).

W rozpoznawanej sprawie, po analizie całokształtu materiału dowodowego sąd uznał, że za doznana przez powódkę krzywdę, odpowiednią sumą zadośćuczynienia będzie łącznie kwota 5.000 zł (razem z kwotą przyznaną przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym). W ocenie sądu suma ta jest adekwatna do globalnie doznanej przez stronę powodową krzywdy, na którą składa się spłot wielu różnych okoliczności.

Powódka ucierpiała w wyniku wypadku z dnia 22 listopada 2016 roku i ta okoliczność w ocenie sądu nie budzi żadnych wątpliwości. Należy stwierdzić, że u powódki wystąpiła krzywda związana z odczuwanymi, fizycznymi dolegliwościami oraz samopoczuciem psychicznym przy przyjęciu, że roszczenie zdefiniowane w art. 445 § 1 kc obejmuje wszelkiego rodzaju skutki negatywnych zmian, uważanych w potocznym znaczeniu za „krzywdę”, jakiej doświadczają osoby, u której delikt spowodował uszkodzenie ciała, czy to w postaci krzywdy odczuwanej na skutek utraty sprawności ciała, odczuwania fizycznego bólu i współistniejących stanów poczucia bezradności, uciążliwości wywołanej koniecznością poświęcania na czynności życiowe większej uwagi i wysiłku.

W wyniku wypadku powódka doznała stłuczenia głowy, stłuczenia ze skręceniem kręgosłupa szyjnego oraz stłuczenia klatki piersiowej, wystąpił u niej 1% - owy długotrwały uszczerbek na zdrowiu (opinia biegłej chirurg J. W.). Ustalenie stopnia procentowego trwałego czy długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w sprawach dotyczących zadośćuczynienia ma charakter pomocniczy, pozwala jedynie zorientować się, jakich obrażeń doznał poszkodowany, czy miały one charakter trwały czy przemijający oraz z jakimi dolegliwościami natury fizycznej oraz psychicznej się one łączyły.

Powódka zmuszona była podjąć leczenie w specjalistycznych poradniach, korzystała z pomocy lekarza neurologa, ortopedy oraz chirurga, przez okres około 3 tygodni nosiła kołnierz ortopedyczny, korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych. T. K. zażywała także środki przeciwbólowe. Do chwili obecnej odczuwa okresowe dolegliwości bólowe ze strony części szyjnej kręgosłupa. Zdarzenie z dnia 22 listopada 2016 r. odbiło się także na sferze psychicznej poszkodowanej; sam fakt uczestniczenia w kolizji jest zdarzeniem nieprzyjemnym i budzącym negatywne emocje. Wypadek spowodował pogorszenie się stanu zdrowia psychicznego powódki, przez dłuższy czas obawiała się ona jazdy samochodem. Powódka pozostawała na zwolnieniu lekarskim przez okres 2 tygodni. Wypadek spowolnił w znaczny sposób aktywność życiową T. K..

Z drugiej zaś strony na uwagę zasługuje fakt, że powódka nie była poddawana żadnym zabiegom, operacjom, nie przebywała w szpitalu, sam proces leczenia ograniczył się do wizyty na (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w K., a

następnie niezbyt długiego leczenia ambulatoryjnego. Proces leczenia zakończył się stosunkowo szybko, powódka w chwili obecnej nie odczuwa trwałych następstw wypadku, doznane urazy nie mają negatywnego wpływu na jej życie codzienne, dolegliwości bólowe pojawiają się okresowo. Tym samym skutki kolizji z 22 listopada 2016 roku w K. nie były dla poszkodowanej zbyt drastyczne, a ona sama pomimo odczuwania okresowej bolesności szyi, może wykonywać wszystkie czynności życia codziennego.

Mając na względzie powyższe, sąd zasądził na rzecz T. K. kwotę 4.451 zł uznając, że stanowić ona będzie sumę adekwatną do doznanej przez powódkę krzywdy (pkt I wyroku) łącznie z kwotą przyznaną powódce w postępowaniu likwidacyjnym przedsądowym. W pozostałym zakresie powództwo podlega oddaleniu (pkt II wyroku).

Jako podstawę rozstrzygnięcia dotyczącego odsetek wskazać należy art. 481 kc, który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z treścią którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powódka zgłosiła szkodę pismem z dnia 24.08.2017 (k. 18-21), doręczonym pozwanemu w dniu 28.08.2017 (k. 23), domagając się zadośćuczynienia w wysokości 50.000 zł, zatem mogła się domagać odsetek od dnia 29.09.2017, które zostały przyznane powódce od tej daty w punkcie I wyroku.

O kosztach sąd orzekł jak w punkcie III wyroku na podstawie przepisu art. 100 kpc stosunkowo je rozdzielając. Powódka wygrała proces w 60%, a poniosła następujące koszty procesu:

- 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,
- 373 zł tytułem opłaty od pozwu,
- 34 zł tytułem opłat od pełnomocnictw,
- 321,54 zł tytułem zaliczki na poczet opinii biegłej chirurg, łącznie w wysokości 2.528,54 zł.

Natomiast pozwany poniósł koszty w wysokości 1.851 zł, na co składa się kwota zastępstwa procesowego oraz trzech opłat skarbowych za pełnomocnictwa. Do kosztów pozwanego należy doliczyć również koszty uzyskania dokumentacji medycznej powódki – 14,20 zł i 10,30 zł. Łącznie zatem koszty pozwanego wyniosły 1.875,50 zł.

Powódka winna uiścić koszty w wysokości 1.517,12 zł (2.528,54 zł x 60 %), pozwany zaś w wysokości 750,20 zł (1.875,50 zł x 40 %). W pkt III wyroku sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 766,92 zł (różnicę kwot 1.517,12 zł – 750,20 zł).

Powódka uiściła na poczet opinii biegłej zaliczkę w wysokości 400 zł, opinia biegłej to koszt 321,54 zł, zatem sąd w pkt IV wyroku orzekł na podstawie przepisu art. 83 ustawy z dnia 28.07.2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych o zwrocie na jej rzecz kwoty 78,46 zł tytułem nadpłaconej zaliczki biegłej. Sąd orzekł również o ściągnięciu od pozwanego kwoty 24,50 zł tytułem wydatków związanych z wywiadami w placówkach medycznych.